"వెళ్ళిపోతున్నాను రంగయ్యా! ఈ ఆఖరి అయిదు రోజులూ పట్నంలో గడుపుదామని" అన్నాడు డాక్టర్.

"అదేమిటి బాబూ- ఈ పల్లెలో ఉండాలని, ఈ పల్లెకు కావాలని అందరూ కోరుకొంటూ వుంటే మీరు వెళ్ళిపోతున్నారే!"

"ఈ పల్లెకా?" అర్థంకాక అడిగేడు.

"మొత్తం ప్రపంచం అంతా నాశనం అయిపోద్ది, ఈ తాయెత్తు కట్టుకున్నోళ్ళే బతుకుతారు"

డాక్టర్‌కి అతణ్ని చూస్తే జలేసింది.

పల్లెని వదిలి వెళ్తున్న డాక్టర్ని చూస్తే రంగయ్యకి జాలేసింది. అమాయకుణ్ని చూసి వేదాంతి ఎంత జాలిపడ్తాడో.... వేదాంతిని చూసి అమాయకుడూ అంతే జాలిపడ్తాడు. డాక్టర్ మౌనంగా స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు. ఆఖరిసారి తనింతకాలం వున్న ఇంటివైపు చూసుకున్నాడు. ముందుకు సాగిపోయేడు.

ఊరు దాటుతూంటే గుడి కనిపించింది. స్కూటర్ ఇంజన్ ఆపుచెయ్యకుండానే అలా ఆగి అటు చూసేడు!

బాబావారి చుట్టూ చేరి భక్తులు భజనలు చేస్తున్నారు. భక్తి పారవశ్యంగా ఊగిపోతున్నారు. ప్రపంచాన్నీ ప్రళయాన్నీ జయించిన ఆనందం వాళ్ళ మొహాల్లో కనిపిస్తూంది. అసలు మృత్యువు వాళ్ళ దరిచేరదనే నమ్మకంతో- ఆనందంతో వూగిపోతున్నారు.

అతడికో విషయం అర్థమైంది.

అక్కడ బాబా కాదు ముఖ్యం.

నమ్మకం!

అదే వాళ్ళని కోటలా కాపాడుతూంది. ఐదురోజులపాటు వాళ్ళు ఆ నమ్మకంతోనే బ్రతుకుతున్నారు. తరువాత చచ్చిపోతారు. అది వేరే సంగతి. ఈ ఐదురోజుల సంగతి? తనకున్న మానసిక వ్యధ వాళ్ళకి లేదు. చావు దగ్గరవుతూందన్న చింతలేదు. భక్తి వాళ్ళని కాపాడుతూంది. ఆ గొడుగు క్రింద వాళ్ళు రక్షణ తీసుకొంటున్నారు.

అజ్ఞానం మనిషిని రక్షిస్తుంది. తను దాన్ని నమ్మలేడు. నమ్మలేకపోవటం తన ఖర్మ. నమ్మితే ఎంత బావుణ్ను. నమ్మగలిగితే చాలు. ఇంక ఏ ఘర్షణా వుండదు.

వాళ్ళెంత ఆనందంగా వున్నారు.

తన వాస్తవికతా వాదనతో వాళ్ళ ఆనందాన్ని ఎందుక్కాదనాలి? అసలు అనటానికి తనకేం హక్కుంది?

అతడు స్కూటర్ మీద సాగిపోయేడు.

ఇంక అయిదు రోజులు.... తన ఆనందాన్నీ- విషాదాన్నీ పంచుకోవడానికి తన కెవడూ లేరు. ఈ అయిదురోజులూ హాయిగా, నిశ్చింతగా గడపాలి. ఎలా వస్తుంది నిశ్చింత? ఎలా దొరుకుతుంది ఆనందం? వాటీజ్ ది వెస్ట్ వే ఆఫ్ స్పెండింగ్ ది లాస్ట్ ఫైవ్ డెస్ ఆఫ్ ది హ్యూమన్ లైఫ్!

అతడు నగరంలో ప్రవేశించాడు. ఆ నగరం నగరంలాలేదు. పాడుపడిన స్మశానంలా వుంది. రోడ్లు నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి. కొన్ని ఇళ్ళు రాత్రి జరిగిన భీబత్సానికి కూలిపోయి వున్నాయి.

అతడొక పెద్ద హోటల్ ముందు ఆగి లోపలికి ప్రవేశించాడు. కౌంటర్ దగ్గర ఎవరూ లేరు. సర్వర్లూ, వెయిటర్లూ కూడా లేరు. తిను బండారాలన్నీ నేలమీద చల్లినట్లున్నాయి. బాగా తిని వదిలేసినట్టున్నారు.

రిసెప్షన్ పక్కనుంచి మెట్లెక్కి రూమ్స్ వైపు వచ్చేడు.

స్టార్ హోటల్ అది.

మొదటి అంతస్తులో ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదులున్నాయి. కరెంట్ పోకపోయినా, ఎవరో జనరేటర్ 'ఆన్' చేసినట్టున్నారు. సన్నగా చప్పుడు వినిపిస్తూంది.

కారిడార్ నిర్మానుష్యంగా వుంది.

రూమ్ నంబర్ నూట ఒకటి దగ్గర నిలబడ్డాడు. నెమ్మదిగా డోరునాబ్ తిప్పి తోసేడు. లోపల ఎయిర్ కండీషనర్ పనిచేస్తున్న శబ్దం వినిపిస్తూంది. తలుపు తియ్యగానే చల్లటి గాలి మొహం మీదకు కొట్టింది. సన్నగా వణికేడు. అయితే ఆ వణుకు చల్లగాలివల్ల వచ్చిందికాదు, లోపల దృశ్యం చూసి.

లోపల డబుల్ కాట్ మీద ఇద్దరు బిచ్చగాళ్ళు పిల్లోసుకుని కూర్చొని వున్నారు. ఇంకో మూల ఒక కుష్టురోగి భోజనం చేస్తున్నాడు.

అతడు తలుపు తెరవటం చూస్తూనే పక్కమీద కూర్చొన్నవాడు చప్పున లేచి బిగ్గరగా, "మేం వెళ్ళం, మేం వెళ్ళం" అని అరిచేడు. యుద్ధానికి సిద్ధపడినవాడిలా వున్నాడు.

డాక్టర్ క్షణంపాటు అలానే నిలబడ్డాడు. నెమ్మదిగా అతని పెదాల మీద చిరునవ్వు వెలిసింది. "ఎంజాయ్ ఫ్రెండ్స్, ఎంజాయ్" అని తలుపు దగ్గరగా వేసాడు.

హోటల్ అంతా వెతగ్గా వెతగ్గా అతనికి అయిదో అంతస్తులో ఒక రూమ్ ఖాళీగా దొరికింది. మళ్ళీ కిందకొచ్చేడు. కౌంటర్లో వెతికితే ఫ్రిజ్ తాళాలు దొరికినయ్. కిచెన్‌లోకి వెళ్ళి ఫ్రిజ్ డోర్ తెరిచాడు.

పై వరుసలో ఉడకబెట్టిన కోడిగుడ్లూ, కోళ్ళూ వున్నాయి. క్రింద వరుసలో బీరు బాటిల్స్ వున్నాయి. అల్మైరా తెరిచాడు. స్కాచ్ దొరికింది.

రెండు స్కాచ్‌లూ అరవై బీర్లూ, ఆరు కోళ్ళూ తీసుకెళ్ళి తన రూమ్ లో ఫ్రిజ్‌లో పెట్టుకున్నాడు. తలుపు లోపల తాళం వేసుకున్నాడు.

కుర్చీలో కూర్చొని ఎదుటి బల్లమీదకు కాళ్ళు తన్నిపెట్టి బాటిల్ తెరుస్తూ అనుకున్నాడు, 'వెధవ ప్రపంచం పోనీ.... ఇంకేమైనా అయిపోనీ.''

* * * * * *

ట్రిపోలోలో ఆరబ్ దేశాలు ఇజ్రాయెల్‌మీద దండెత్తటానికి తీసుకొన్న నిర్ణయం బగ్గింగ్ చేయబడింది.

ఆగస్టు 14 రాత్రి అన్ని వైపులనుంచీ ఇజ్రాయెల్‌ని హఠాత్తుగా చుట్టుముట్టాలన్న అరబ్బుల ప్రయత్నం దారుణంగా ఫెయిలయింది. అంతకు ముందురోజే ఇజ్రేల్ ఎయిర్ ఫోర్సంతా సమీకరించబడింది. రహస్యంగా సంపాదించిన న్యూక్లియర్ ఆయుధాలు సిద్ధం చెయ్య బడ్డాయి.

అరబ్ దేశాల చేతిలో నూనె ఆయుధాన్ని చూసి ఇంతకాలం ఓపిక పట్టిన అమెరికా- ఇంక ఆ అయిదురోజుల కోసం ఇజ్రాయెల్ మీద జరుగుతున్న పోరాటాన్ని సహించలేకపోయింది.

అమెరికా అకస్మాత్తుగా దాండెత్తితే తమ నూనె గనులను పేల్చెయ్యటానికి అరబ్ దేశాలు కొన్ని సంవత్సరాల క్రితమే బాంబులను తమ గనుల ప్రక్కే అమర్చి వుంచాయి.

మూడు మిలియన్‌ల ఇజ్రాయెల్ జనాభా యుద్ధానికి ఆయత్తమయింది. మూడు లక్షలమంది. మూడు లక్షలమంది సుశిక్షితులయిన సైనికులు "క్రీస్తు వస్తున్న ప్రదేశాన్ని" రక్షించటానికి కంకణం కట్టుకున్నారు.

ఇజ్రాయెల్ స్వంతంగా తయారుచేసుకొన్న "జేంకోమిస్సిల్స్" మోహరింపబడ్డాయి. కొత్తగా కనుక్కొన్న ఆయుధం "యం.డి. 6660. సర్ఫేస్- టు సర్ఫేస్ మిస్సిల్స్" సిద్ధమయ్యేయి. ఐదువేల టాంకులూ, ఆరువందల ఎయిర్ క్రాఫ్టూ సరిహద్దుల్ని రక్షిస్తున్నాయి.

ఈ లోపుగా అమెరికన్ ఇంటర్ కాంటినెంటల్ మిస్సిల్స్ అరబ్ దేశాలవైపు దూసుకురాసాగాయి. అరబ్ దేశాధినేతలు నూనెగనుల్ని పేల్చివెయ్యమని ఆర్డర్ ఇచ్చేరు.

ప్రేలుళ్ళు.... పెద్ద పెద్ద ప్రేలుళ్ళు, ఆకాశానికి అంటిన మంటలు. ప్రళయం అప్పుడే వచ్చిందేమో అన్నంత మంటలు.

మండిపోతున్న నూనె గనులు. ఎర్రగా నాలుకలు సాచిన మంటలు. క్షణంలో ప్రపంచపు నూనె సముద్రం అంతా దగ్ధమైపోయింది. ప్రపంచంలో లభ్యమయ్యే పెట్రోలులో డెబ్భైశాతం- ప్రపంచం ఆఖరవటానికి నాలుగు రోజులు ముందుగానే నాశనమైపోయింది.

ఆగస్టు పధ్నాలుగు

తన గదిలో కూర్చొని వున్నాడు ప్రొఫెసర్, అతడు గుక్కెడు టీ నీళ్ళుతాగి అప్పటికి

రెండు రోజులయింది. అతడు ఆలోచిస్తున్నది ఏమీ లేదు. మెదడు ఆలోచించి, ఆలోచించి శూన్యమైంది.

అతడి గెడ్డం బాగా పెరిగిపోయింది.

తైలసంస్కారం లేక జుట్టు పీచులా తయారైంది. చెంపలు పీక్కుపోయేయి.

కుర్చీలో కూర్చొని, అరచేతుల్లో గెడ్డం ఉంచుకొని శూన్యంలోకి చూస్తున్నాడు.

ఒక ఎలుక అతడి కాలు మీద నుంచి దూకి వెళ్ళిపోయింది. పట్టించుకోలేదు. ఇంకో ఎలుక కొద్దిగా ధైర్యంచేసి అతడి బల్లయెక్కి, ఆర్రోజుల క్రితం తిని వదిలేసిన బ్రెడ్ ముక్క అందుకొని పారిపోయింది.

ప్రొఫెసర్ కదల్లేదు.

ఎలా.....?

ఆ ప్రాక్సిమా సెంక్చువరీ ఆయస్కాంత శక్తి నుంచి భూమిని ఎలా రక్షించటం.....?

అతడాలోచిస్తున్నాడు.

నాలుగు రోజుల్నుంచీ ఒకటే ఆలోచన.

ఎలా రక్షించటం....?

తిండీ తిప్పలు లేక శుష్కించిపోయిన ఆ వృద్ధుడి శరీరం ఆలోచించటానికి కావల్సిన శక్తిని మెదడుకి ఇవ్వలేక పోతూంది. ఐనా ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు. అనుభవం నేర్పిందీ, పుస్తకాలలో చదువుకొన్నదీ అంతా రంగరించి ఆలోచిస్తున్నాడు. కంప్యూటర్ కన్నా వేగంగా అతడు లెక్కలు కడుతున్నాడు. అయినా సమస్య పరిష్కారం కావటంలేదు.

ఎలుక ఒక అడుగు దూరంలో రెండుకాళ్ళ మీద నిలబడి, రెండు చేతుల్తో బ్రెడ్‌కి అంటిన మట్టిని విడదీయటానికి ప్రయత్నిస్తూంది.

ప్రొఫెసర్ కాగితం మీద భూమి బొమ్మ వేసేడు. రింగు రింగులుగా దానిచుట్టూ సర్కిల్సు గీచి, ఒక్కొక్క రింగులోనూ వాతావరణపు పేర్లు వ్రాసేడు. దానివైపే గంటన్నేపట్నుంచీ చూస్తున్నాడు. మాగ్నటోస్పియర్ అవతలనుంచి ఒక బాణం గుర్తు- ఆ నక్షత్రం ఏ దశలో వెళుతుందో ఆ దశలో గీచేడు.

ఆగష్టు పదిహేడు. రాత్రి పదకొండు పన్నెండు సెకన్లకి-

ఎలుక అతడివైపే చూస్తూంది- అతడు దానివైపే చూస్తున్నాడు. 'హల్లో!' అన్నట్టు మీసాల్ని కదిపింది. ప్రొఫెసర్ కదలలేదు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ హుషారుగా వుండే ప్రొఫెసర్ ఈసారి తన అలోచనలతో గంభీరంగా వున్నాడు.

ఎలుక తన పనిలో నిమగ్నమైంది.

ప్రొఫెసర్ తన కాగితం వైపు చూసేడు.

భూమిపై వరుసగా వాతావరణపు పొరలు ట్రోపోస్ఫియర్ స్ట్రాటోస్ఫియర్, అయినోస్ఫియర్.....ప్రొఫెసర్ ఆగేడు.

......అయినోస్ఫియర్-మూడు పరమాణువుల ఆక్సిజన్.

ఎలుక బ్రెడ్ మీద దుమ్ముని దులుపుతోంది. దుమ్ముతోపాటుగా బ్రెడ్ పొడుం పొడుంగా రాలుతోంది! క్రిందపడిన పొడుంతో దుమ్ము మళ్ళీ కలుస్తోంది.

మూడు పరమాణువుల 'ఓ' జోన్‌ని ఆక్సిజన్‌గా విడగొడితే.... మిగిలిన ఒక పరమాణువూ దాని చుట్టూ తిరుగుతూ దాంట్లో కల్సిపోవటానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఈ ఘర్షణలో భూమిచుట్టూ 'యాంటి మేగ్నటిక్ ఫీల్డ్' తాత్కాలికంగా ఏర్పడుతుంది.

చాలు.... ఆ స్వల్పకాలం ఆకర్షణని నిరోధించగలిగితే చాలు.... చేయవలసిందల్లా 'ఓ'జోన్స్‌ని సూపర్ సానిక్ వైబ్రేషన్స్ ద్వారా ఆక్సిజన్‌గా విడగొట్టడమే.... వచ్చేసింది! సమస్యకి పరిష్కారం దొరికింది!

ప్రొఫెసర్ కుర్చీలోంచి ఒక్క ఉదుటున లేచి "యురేకా" అని బిగ్గరగా అరిచేడు. తన వయసు కూడా మర్చిపోయి చేతులు గాలిలోకి విసిగి నాట్యం చేసేడు. భయపడి పరిగెడుతూన్న ఎలుకని చూసి గట్టిగా నవ్వేడు. కుర్చీని వెనక్కి తోసి గుమ్మం దగ్గరికి వచ్చి తలుపు తోసేడు.

పది అడుగుల ఎత్తున్న తలుపు హుందాగా నిలబడి వుంది.... బయట తాళం వేయబడి ఆటోమేటిక్ లాక్.

ప్రొఫెసర్ మొహం మీద చిరునవ్వు మాయమైంది. తలుపు దబదబా బాదసాగేడు.

* * * * * *

దాదాపు నాలుగు రోజుల్నుంచీ ప్రతీరోజూ రాత్రి పదకొండు గంటలకి భూమి కంపించటం, బీటలు వారటంతో పల్లె ప్రజల్లో కొంతమందికి బాబావారిమీద విశ్వాసం సన్నగిల్లింది. అందులో భూషణం ఒకడు.

అంతకు క్రితంరోజు రాత్రి వచ్చిన భూకంపంలో బాబావారు శయనించివున్న ఇంటి కప్పుకూలి, మీదపడి, అయన కుడి కాలు విరిగింది. అందరికీ తాయెత్తులు కట్టడంలో నిమగ్న మై తన చేతికి కట్టుకోవటం మర్చిపోయినందువల్లే ఈ అనర్థం జరిగిందని భక్తులు ఏకగ్రీవంగా నిర్ణయించేరు. పెద్ద కామందు భూషణం దగ్గరికి వచ్చాడు.

"ఏమనుకుంటున్నారయ్యా ప్రజలు?" చుట్ట నుసి రాలుస్తూ ఆడిగేడు భూషణం.

"మన పల్లెకి పర్లేదంటున్నారు".

"ఎందుకంట?".

"వూరు చుట్టూ మన బాబాగారు నిమ్మకాయలు కోసి రసం పిండుతారంట.

"నాకు నమ్మకం లేదయ్యా, సావు తప్పదేమో అనిపిస్తూంది."

ఆ విషయం నమ్మడానికి ఇష్టపడని కామందు విషయం మారుస్తూ, "రాజయ్యగాణ్ని ఏం చేద్దాం?" అన్నాడు.

"ఒకేపున మడిసి పేణాలే పోతావుంటే ఇక రాజయ్య సంగతంటావేమిటి?" అన్నాడు భూషణం చుట్టముక్కను తుపుక్కున వూస్తూ.

"దేన్దారి దాన్దే, అయినా మన పేణాలు పోతాయనే అపనమ్మకం ఎందుకు? బాబావారు వున్నంతవరకూ పర్లేదు."

"సూద్దాంలే. ఆ పదిహేడో తారీకేదో దాటనీ-"

"అంతకాలం ముడుసుక్కూసుంటే అవతలోళ్ళు నవ్వుకుంటారు. ఆణ్ని ఎట్టాగయినా కాల్చెయ్యాల. లేకుంటే, అన్నమాట నిలబెట్టుకోలేనోళ్ళమని రేపణ్నుంచి సిన్న కుర్రోడు కూడా మనని లెక్క సెయ్యడు".

"ఆణ్ని కాల్చెయ్యటమే కదా కావల్సింది, ఇదో ఈ పదిహేడో తారీఖు కానివ్వు. ఆ తర్వాత సూసుకుందాంలే-"

"ఆ తర్వాతంటే...."

"సూద్దాంలేవయ్యా తొందరేముంది?" లేచిపోయేడు భూషణం.

అరగంటలో ఈ వార్త రంగాగావుకి పాకింది, రాజయ్యకి తెలిసింది అతడూ సంతోషించాడు. పొలం పో....తే ఫర్లే....దు....ప్రాణా....లు....పో....క....పో....తే....చాలు....

ఆగష్టు పదిహేను

తెల్లవారు ఝాముున ఐదున్నర.

ప్రకాశరావుకి మెలకువ వచ్చింది. అసలు నిద్రపోయిందెక్కడ? కన్ను మూస్తే చావు గుర్తుకొస్తుంది.

మనిషి చచ్చి ఎక్కడి కెళ్తాడు?

భ్రూణ హత్యచేస్తే గౌరవ నరకానికీ, సోదరికి వాంఛిస్తే తప్తలోహ నరకానికీ, తండ్రిని ద్వేషిస్తే క్రిమిభక్ష నరకానికీ, అవేమి కాకపోతే రుధిరాంధ నరకానికికో- వైతరణికో....

తనే నరకానికి వెళ్తాడు?

అతను వణికిపోయేడు. కాలుతున్న పెనాలూ, వ్రేలుడకట్టుబడిన శవాలూ, భయంకరమైన యమభటులూ- ప్రజ్వరిల్లుతున్న మంటలూ- వూహించుకొని వణికిపోయాడు.

ఇంక మూడు రోజులే.

మరణం అనివార్యం.

చచ్చిపోవల్సిందేనా....

అందరూ.... అందరూ చావల్సిందేనా....

ఈ సాయంత్రాలూ....యీ తోటలూ....యీ ఆఫీసు....క్యాంటీన్‌లో కబుర్లూ.... సినిమాలూ... గోపీతో ఆడుకోవటం.... భోజనం చెయ్యటం.... ఇవేమీ వుండవా....